

Z teatru

Trzech konferansjerów
trzech tłumaczy i wiele śmiechu

Państwowy Teatr Ludowy Wł. Dy-
chawiczny i M. Słobodskiej „Gdzie ta
ulica. Gdzie ten dom?” przekł. M.
Wisłowska, A. Galis, St. Srednicki.
Inszeniz. i reżys. A. Kwiatkowski. Sce-
nogr. M. Stańczak. Muzyka Mokrou-
sow.

PO AMBITNYM przedstawieniu
„Młyna” Lope de Vega w twór-
czej inscenizacji Maryny Broniewskiej
Teatr Ludowy wziął na warsztat lekkie
„wodewil satyryczny” dwu radzieckich
autorów. Jest to raczej zbiór eka-
czów, połączonych osobą jednego bo-
hatera i konferansjerka, w której bie-
rze udział wasoła trójka artystów
(Kazimierz Rutecki, Alicja Barska i
August Kowalczyk).

Treść tego widowiska nieskompli-
kowana, jak zresztą wiele spośród je-
go dowcipów. Młody kierowca rekor-
dzysta Paweł Brzózka żyje wciąż
wspomnieniem swych rekordów szo-
ferskich sprzed 3 lat. Uznał niejako
na laurach przodownika: fotografii w
prasie, wywiadów itp. (to akcent sa-
tyryczno-krytyczny). Chce się żenić
z ukochaną Wala, którą przez ostat-
nie 3 lata kochał tylko drogą kores-
pondencji.

Wala przyjeżdża do Moskwy, Pa-
weł chce jej się przedstawić w jak-
najlepszym świetle i obawia się, że
sąsiedzi opowiedzą jej zbyt wiele
prawdy o nim, stąd wynika chęć za-
miany pokoju na inny i wszystkie
dalsze perypetie Pawła przy szukaniu
pokoju w Moskwie. Widz wędruje za
Pawłem po mieszkaniach moskiew-
skich, wziętych z ogłoszenia i stąd po
szczegółne obrazki — skecze tego wi-
dowiska. Każdy z nich pisany jest z
myślą uderzenia lśnej bolączki, gnę-
biącej mieszkańców Moskwy, a wiele
z nich tak bardzo przypomina nam na-
sze warszawskie codzienne kłopoty.
Dlatego też wydaje mi się, że np. w
konferansjerce, która dawała insceni-
zatorom więcej swobody, niż tekst sa-
meo wodewilu, można było wprowa-
dzić trochę czysto warszawskich akcen-
tów. W zamiar za to można by usua-
nać z oryginalnego tekstu także czy-
sto lokalne dowcipy, w które wtajem-
niczeni są tylko mieszkańcy Moskwy,

jak np. dowcip o nadużywaniu mowy
wiosny do filmów, piosenek, czy
przedstawień teatralnych.

ODWIEDZINY w mieszkaniach mos-
kiewskich nastrożają wiele za-
bawnych tematów. Najlepsze są dwie
scenki: jedna, która dzieje się w aku-
stycznym mieszkaniu brakoroba archi-
tekta, druga, w której pertraktacje o
zamianę pokoiów odbywają się w takt
kolyssanki, śpiewanej rozkrzyczanym
niemowlęciem. Szkoda tylko, że nie-
kiedy dowcipna puente sceny zostaje
potem niepotrzebnie powtórzona przez
konferansjerkę milej trójki. To jak
gdyby ktoś stawiał kropki nad „i” i
tym psuł nieco dobre wrażenie dow-
cipu.

Ale to wszystko są na ogół drobne
zarytki. Całość niewątpliwie bawi pub-
liczność, która raz po raz wybucha
śmiechem (a to już bardzo wiele).

Łatwość rozśmieszania zawdzięcza
ów wodewil nie tylko dwu autorom ale
także i trójce tłumaczyw Marii Wi-
słowskiej, Adamowi Gallowi i Sta-
niławowi Srednickiemu. Druga te
już trójka obok konferansjerów, wi-
docznie przyjęto tu z murarki sys-
tem trójkowy. Zaówno teksty proza,
jak liczne piosenki orzmiwały jakgdyby
tworzone były w języku polskim: by-
ły lekkie i przyjemne.

Zakończenie wodewilu znów od-
elania jak gdyby warsztat teatralny,
gdź podane jest w dwu różnych wer-
sjach: jedna to taka jaką by dała sche-
matyczna sztuka, jakich niestety mie-
liśmy w niedalekiej przeszłości wiele,
druga to taka, jaką podsuwa życie.
Tym dowcipnym akcentem kończy się
widowisko.

TEATR Ludowy zyskał już sobie
swoją własną publiczność dziel-
nicową. Bardzo to dobrze, gdyż War-
szawa jako coraz bardziej rosnące mia-
sto ma prawo do dzielnicowych tea-
trów, ale teatr ten nie poprzestaje na
kregu widzów prażan, ma ambicje
ściągnięcia publiczności i z lewobrzeż-
nej Warszawy.

„Gdzie ta ulica?” niewątpliwie tych
widzów ściągnie, zwłaszcza że wyko-
nanie sztuki stoi na ogół na dobrym
poziomie. Reż. Kwiatkowski dał sobie
radę ze zmieniającymi się szybko o-
brazami, sam zadowolił się epizodycz-
ną rolką sąsiada profesora.

W ogóle role epizodyczne należały
w tym widowisku, w większości do
najlepiej wykonanych. Wystarczy wy-
mienić tu pyszną Helenę Gruszecką
jako przewodniczącą spółdzielni, „ko-
bię-człowieka” Aldonę Jasińską ja-
ko jej łagodną siostrę, Krystynę Cie-
chomską pełną wdzięku Młodą Mat-
kę, Alinę Żeliska, która dostała bra-
wa przy otwartej kurtynie za grotes-
kową rolę natrętnej pana z ogłosze-
nia. Nie znaczy to bynajmniej, by wy-
konawcy ról głównych nie stali na
wysokości zadania. Tadeusz Fluciń-
ski był bardzo sympatycznym Brzóz-
ką, a Ilona Stawińska pełną wdzięku
Wala.

Scenografia Stańczaka była potrak-
towana dość szkikowo.

KAROLINA BEYLIN